

Iz lepših dnij.

I.

Spomínjam se presrečnih dnij,
Ko rdečih lic in duše vroče
Plamene ljubil sem očij
In dôbo vígredi cvetoče.

Pomládí nisem zdaj vesel,
Poglèd me déklic zdaj ne čara,
Obraz sicèr mi ni še vel,
Srcé, srcé samó se stara!

II.

Siva megla sénči
V dalji zélen gríč,
Izpod néba plava
Nánj ujeden ptíč.

Sam stojim na vrtu,
Sólzne zémlje sin,
Na srcé mi lega
Žalosten spomín . . .

III.

Mráčno mi okó je časih,
Čut pretresa me globok,
Neizrecno bi užaljen
Jokal kot otrok.

Misel plava mi v bodočnost,
V leta préšla zrem nazaj.
Tiho svojo dušo vprašam:
Káj te žali, káj?

A zamán jo povprašujem,
Duh ostane méni ném.
Da sem žalosten, to čutim,
A zakaj, ne vém!

IV.

Srcé mi časih koprúí,
Dasl ne vé, po čém.
Naslonim se na okno
In vénkaj gledam ném.

In vidim ptico, ki letí
Visoko pod nebó,
Tedáj želim perotij,
Da vzplaval bi za njó!

Dolénjec.

Prstan.

Dróbna ptica príletí,
Nosi prstan, gostolí:
»Kdo želí si prstan tá?
Dèkle mládo mu ga dá.«

Ptico, prstan gledam ném,
Čujem glas in ptici dém:
»Dróbna ptica, káj ne véš,
Kómu prstan dati sméš?

»Kdor zamenja zánj srcé,
Tá dobiti smé ga lé!«

y.